

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ἀχνάρι.
Ἰχθὺς ποδῶν βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδοπάτημα.

βοιδεῖα ἡ, ἀμάρτ. βοιδέα Πόντ. βοιδέ Δ. Κρήτ. βοιδεῖα Θήρ. Κύθν. Λήμν. Τήν. βοιδεῖα Κάρπ. Κύθηρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα. τύπ. βοιδεῖα ἐκ τοῦ βοιδεῖα τοῦ ξ ἀναπτυχθέντος διὰ τὴν συνίτησιν τοῦ βοιδεῖα καὶ ἀναβιβασθέντος ἔπειτα τὸν τόνου διὰ τὴν σημασίαν. Πβ. βοιδεῖα.

1) Δέρμα βοός Δ. Κρήτ. Λήμν. 2) Ὅσμὴ βοός Θήρ. Κάρπ. Κύθηρ. Κύθν. Πόντ. Τήν.: Βοιδεῖαν ἢ βοιδεῖας μὲν Πόντ. Συνών. βοιδίλα, βοιδουλεῖα, βοινεῖα.

βοιδέλλα ἡ, ἀμάρτ. βοιδέλλα Κρήτ. (Κία. Σέλιν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλα.

Μετων. ἄνθρωπος βλάξ, μωρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδάκας 2.

βοιδέλλι τό, ἀμάρτ. βοιδέλλι Κυδων. Λέσβ. Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸς βοῦς. Συνών. βοιδάκι 1, βοιδόπουλλο.

βοιδελλίνα ἡ, ἀμάρτ. βοιδελ-λίνα Κύπρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδελλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

Θήλεια βοῦς, δάμαλις, ἐν ἐπιδ., ἦν ἰδ. ἐν λ. βόιδελλος.

βόιδελλος ὁ, ἀμάρτ. βούδελ-λος Κύπρ. Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βοιδέλλι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος.

Μέγας βοῦς: Ἐπιδ. Ἐβαλέ με ἢ μάν-να μου γὰ βλέπω βούδελ-λους τῶν βοιδελ-λίνες.

βοιδήσιος ἐπίθ. κοιν. βοιδήσιος Κρήτ. βοιδήσιους βόρ. ἰδιώμ. βοιδήσιος Σκυρ. κ. ἄ. βοιδήσιος πολλαχ. βοιδήσιος Πελοπν. (Μάν.) βοιδήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἐκ τοῦ βοός προερχόμενος, βόειος: Βοιδήσιος ἀσκή- -κρέας-τομάρι κττ. κοιν. Συνών. βόεικος, βοιδινός.

βόιδι τό, κοιν. καὶ Καππ. (Φάρας. Φερτ.) βόιδ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καππ. (Σίλατ. Τελμ.) βόιδ' Καππ. βόιχ' Καππ. (Ἀξ.) βόιτ' (Καππ.) βόιδι Εὐβ. (Ὁρ.)—Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βοινιδ' Λέσβ. βόιδι Λυκ. (Λιβύσσ.) βόιδι σύνθηθ. βόι Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Κάλυμν. Καππ. Κεφαλλ. Κῶς βόιδ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καππ. βόιδ' Θράκ. (Διδυμότ.) Καππ. βόιδι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) βόιδι Καππ. (Ἀραβάν.) βόιδ' Καππ. (Ἀραβάν.) ὅι Κάρπ. γόιδ' Θράκ. γόι Ρόδ. βούιδιν Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ.) βούιδι πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βούιδ' Ἰμβρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βούιδι Κύθηρ. βούιδ' Θράκ. (Αἰν.) Μύκ. Τένεδ. Τήν. βούιδ' Πόντ. (Ὁφ.) βούιδι Ἀπουλ. βίδι Ἀπουλ. βούιν Κύπρ. Χίος βούι Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Πόντ. (Σινώπ.) Χίος (Διδύμ.) ὀύιδι Κάρπ. ὀύιδ' Τήν. βούγιδι Σίφν. γούιδιν Χίος (Πυργ.) Πληθ. βόγιδι Πελοπν. (Κυνουρ.) βούγιδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βοῖδιον. Οἱ τύπ. βούιδιν καὶ βόιδιν ἐκ τῶν μεταγν. βούδιον καὶ βόδιον. Διὰ τὸ δευ-

τερον ἰδ. Ἡσύχ. λ. βώδιον. Ὁ πληθ. βούγιδι ἐκ τοῦ βούι, ὁ πληθ. τοῦ βούι.

1) Ὁ ἄρρην βοῦς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Σίλατ. Τελμ. Φάρας. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Τρώει ἴσαμε ἓνα βόιδι (ἐπὶ πολυφάγου). Εἶναι σὰν βόιδι (ἐπὶ μεγαλοσώμου καὶ παχυσάρκου). Κοιμᾶται σὰν βόιδι (ἐπὶ τοῦ βαθέως κοιμωμένου) κοιν. || Φρ. Βόιδι τῆς κυρᾶς τῆς Παναγίας ἢ βόιδι τῆς Ἀνατολῆς (ἐπὶ ἡλιθίου) Πελοπν. Σπάζω τὸ βόιδι (τὸ θέτω ὑπὸ ζυγόν) Κύθν. Τοὺς ἔχει βόιδι καὶ ἄλογο (τοὺς διατάσσει κατὰ βούλησιν) Θράκ. (Καλλίπ.) || Παροιμ. φρ. Ἀλλοῦ ὁ ζευγᾶς καὶ ἄλλοῦ τὰ βόιδια του (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκαταστάτου) πολλαχ.

Ὁσ' ὁ νοῦς μου 'ς τὸ ζευγάρι, ! τόσο προκοπὴ 'ς τὰ βόιδια (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου καὶ ὀκνηροῦ) Μέγαρ. || Ἀσμ.

Ὁ Κώστας ἐπαινεύτηκε πῶς Χάρω δὲ φοβάται, γιὰτ' ἔχει στήθος σὰ βογιῶν, καρδιὰ σὰν τὸ λεοντάρι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ λ. ἀπαντᾶται καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βόιδι Ζάκ. Σέριφ. Βόιδι Σῦρ. Βούιδι Μήλ.

β) Μετων. ἄνθρωπος βλακώδης, μωρός κοιν.: Εἶν' ἓνα βόιδι καὶ μισὸ (βλακίστατος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βόιδάκας 2. 2) Εἶδος θαλασσίου κοιλίου Λήμν. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. βοιδιῶν γλῶσσα, τὸ φυτὸν βοιδόγλωσσα, ὁ ἰδ., Μεγίστ.

βοιδεῖα ἡ, ἀμάρτ. βοιδεῖα Μύκ. Τήν. βοιδεῖα Μεγίστ. Ρόδ. Σῦρ. βοιδεῖα Ἀμοργ. Θήρ. Κύθν. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μήλ. Μύκ. Νάξ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σύμ. Σῦρ. Τήλ. Τήν. Φολέγ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Πρω. βοιδεῖ Ἰκαρ. βοινεῖα Σίφν. β'ιδεῖ Πάρ. (Λεῦκ.) βοινεῖα Κάλυμν.—Λεξ. Πρω. βοινεῖα Α.Κρήτ. βοινεῖα Α.Κρήτ. Κάρπ. ὀντοῖα Κάρπ. βοινεῖα Κάρπ. Κύθηρ. βοινεῖα Δ.Κρήτ. ὀντοῖα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα. Διὰ τὸν τύπ. βοινεῖα πβ. βοιδεῖα.

1) Ἡ κόπρος τοῦ βοός ἐνθ' ἄν. Συνών. *βοιδοβοιδεῖα, βοιδοβοινεῖα, βοιδοκοπρεῖα, βοιδόκοπρο, βοιδοχέσει, βοινεῖα. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βοιδεῖς καὶ ὡς τοπων. Χίος (Βολισ.) 2) Μεταφ. ἀνοησία. Σκυρ.: Ὁ δεῖνα ἔκαμε βοιδεῖα.

βοιδεῖας ὁ, Δαρδαν. (Ὁφρύν.) βοινεῖας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖας.

1) Γεωργὸς Δαρδαν. (Ὁφρύν.) 2) Μεταφ. ἄνθρωπος ζωφώδης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.

βοιδεῖατικο τό, Πελοπν. (Οἶν.) βοινεῖατικόν Εὐβ. (Ἀκρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς καταλ. -εῖατικο, δι' ἦν ἰδ. -εῖατικός.

1) Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ βουκόλου ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ποσὸν τοῦ μισθώματος τῶν λιβαδίων διὰ τὴν βοσκὴν βοῶν Εὐβ. (Ἀκρ.), Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν φόρος ἐνθ' ἄν.

βοιδικός ἐπίθ. ἀμάρτ. βοιδικὸν τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Οὐδ. οὐσ., βοῦς Πελοπν. (Οἶν.) Συνών. βόιδι 1.

βοιδίλα ἡ, Αἰγιν. Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ὁσμὴ βοὸς Αἰγίν. Συνών. βοῖδα 2. 2) Ὁσμὴ βοείου κρέατος Ἄνδρ.

βοιδινός ἐπίθ. κοιν. βοιδινός Ἄνδρ. βοιδ'νός βορ. ιδιώμ. βοιδινὲ Τσακων. βουνὲ Τσακων. βοδινός σύννηθ. βοδ'νές Σκῦρ. βοῖνός Ζάκ. Θήρ. Ρόδ. βοιδινός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) βουῖνός Κρήτ. βουνός Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Οἱ τύπ. βοδινός καὶ βοιδινός καὶ παρὰ Σομ.

1) Βόειος κοιν. καὶ Τσακων.: Βοιδινὸ κρέας - τομάρι κτ. Συνών. βόεικος, βοιδήσος. 2) Μεταφ. κουτός, μωρός Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Πβ. βόζακας 2.

βοιδίτσι τό, Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Βούς: Ἄσμ.

Ἐχει καὶ τὰ βοιδίτσα του παράδεισου πουλίτσα, ἔχει καὶ τὸ τῶιφτῶ του πανώραιον παλληκᾶρι (τῶιφτῶ = γεωργόν).

* **βοιδοβοιδιά** ἢ, βοιδοβουτσᾶ Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βοιδιά.

Βοιδιά I, ὁ ἰδ.

βοιδόβοιδο τό, Πελοπν. (Ἠλ. κ. ἄ.) βοιδόβουιδου Σάμ. βουδόβουδο Πάρ.

Ἐκ συνθέσεως ἀναδιπλωτικῆς τοῦ βόζει χάριν ἐπιτάσεως τῆς ἐννοίας.

Ἀνθρωπος εἰς μέγαν βαθμὸν ἡλίθιος. Πβ. βόζακας 2.

βοιδοβοσκός ὁ, πολλαχ. βοιδουβουσκός πολλαχ. βορ. ιδιωμ. βοδοβοσκός Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ. — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βοιδοβοσκός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βοσκός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Παρὰ Σομ. τύπ. βοιδόβοσκος.

Βοσκός βοῶν, βουκόλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδᾶς 1.

βοιδοβότανο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βοτάνι.

Εἶδος βοτάνης. Συνών. πεντάνευρο.

βοιδοβούβαλο τό, (Ὁ Ἀγελαδάρ. 16) Πληθ. βοιδοβούβαλα τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βουβάλι, βόζδα καὶ βουβάλα.

1) Ἀγρον ζῶον γεννώμενον ἐκ διασταυρώσεως βουβάλου καὶ ἀγελάδος (Ὁ Ἀγελαδάρ. ἐνθ' ἄν.) Συνών. βουβαλόβοιδο. 2) Πληθ., βόες καὶ βούβαλοι ὁμοῦ Κεφαλλ.

βοιδοβουνιά ἢ, ἀμάρι. βοιδουβουνιά Θεσσ. (Καλαμπάκ.) βοδοβουνιά Πελοπν. (Μάν.) βοιδουβ'νιά Ἰμβρ. βοιδοβουνιά Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ βουνιά.

Βοιδιά I, ὁ ἰδ.

βοιδογάδουρα τά, Κρήτ. βοιγογάδουρα Κρήτ.

Ἐκ τῶν πληθ. τῶν οὐσ. βόζει καὶ γαγδούρι.

Βόες καὶ ὄνοι ὁμοῦ.

βοιδογέλαδα τά, Ἠπ. (Βούρμπ.) Πελοπν. (Οἶν.) —

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1, 221 — Λεξ. Δημητρ. βουδαέλαδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν πληθ. τῶν οὐσ. βόζει καὶ γελάδι, δι' ὃ ἰδ. ἀγελάδι.

Βόες καὶ ἀγελάδες μαζί ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βάζει στάνη τὰ πρόβατα κι ἀγέλη τὰ γελάδα, κοπὴ τὰ βοιδογέλαδα σαντὶ νὰ ἦτανε κύμα (σαντὶ = σαμπῶς) Οἶν. — Ποίημ.

Κοπάδα βοιδογέλαδα κι ἄλογα καὶ φοράδα ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

βοιδόγλειμμα τό, Πελοπν. (Ὀλυμπ. Πύλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ γλεῖμμα.

1) Τὸ μέρος τῆς κόμης τὸ ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὰ ἄνω διευθυνόμενον Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδαλειψέα. 2) Τὸ γυμνὸν τριχῶν μέρος τοῦ μετώπου Πελοπν. (Πύλ.) 3) Ἀσθένεια τοῦ τριχωτοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

βοιδογλειμμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.) βοιδουγλειμμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόζει καὶ τοῦ γλειμμένος μετοχ. τοῦ γ. γλείφω.

1) Ὁ στρωμένος κατὰ τρόπον ὥστε νὰ διευθύνεται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ κόμης τοῦ μετώπου (οἶονεῖ γλειμμένης ὑπὸ βοός) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μαλλὰ βοιδουγλειμμένα. 2) Ὁ ἔχων τὰς κατὰ τὸ μέτωπον τρίχας διευθυνομένας πρὸς τὰ ἄνω Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ὀλυμπ.)

βοιδογλειψιά ἢ, Πελοπν. (Πύλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ *γλειψιά < γλείφω.

Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ.

βοιδογλειψιά ἢ, ἀμάρι. βοιδαγλειψιά Εὐβ. βοιδουγλειψιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) βοιδογλειψέα Εὐβ. (Κουρούν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ γλειψιά.

1) Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Κουρούν. κ. ἄ.) 2) Πληθ., αἱ κηλίδες τῆς σελήνης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

βοιδόγλωσσα ἢ, πολλαχ. καὶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βοιδόγουσσα Τσακων. βοιδόγλωσσα Ἠπ. Κρήτ. Κύθηρ. βοιδόγλουσσα Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) κ. ἄ. βοιδόγουσσα Τσακων. βοιδογλωσσα Καππ. (Ἀνακ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σκῦρ. βοιδόγλωσσα Ἀθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 449. βοιδόγλουσσα Θράκ. Ἰμβρ. Λέσβ. βοιδογλωσσα Νάξ. (Μέλαν.) βοιδογλωσσα Κύπρ. βοιδόγλωσσο τό, Ζάκ. Ἠπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τριφυλ. κ. ἄ.) Σίφν. Σκῦρ. βοιδόγλωσσαν — Κορ. Ἀτ. 5,19 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. βοιδόγλωσσο Κρήτ. βοιδόγλουσσου Β. Εὐβ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) βοιδογλωσσο Κῶς Ρόδ. (Σάλακ.) — Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βοιδόγλωσσο Ἀθ. Θήρ. Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. βοιδόγλωσσαν Κορ. Ἀτ. 5,19. — ΠΓενάδ. 205 Λεξ. Βλαστ. 449. βοιδόγλουσσου Λῆμν. βοιδογλωσσο Πάρ. (Λεῦκ.) βοιδογλωσσο Κρήτ. βοιδογλωσσο Ρόδ. βοιδογλωσσο Κύπρ. — ΠΓενάδ. 205. βοιδόγλωσσο ὁ, Πελοπν. (Γέρμ. Δημητσάν.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 265 βοιδόγλουσσους Σαμοθρ. βοιδογλωσσος Σίκιν. βοιδογλωσσος Κύπρ. βοιδογλωσσος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόζει καὶ γλῶσσα. Παρὰ Δουκ. τύπ. βοιδογλωσσον. Πβ. ἀρχ. βοιγλωσσον καὶ βοιγλωσσος.

1) Ἡ γλῶσσα τοῦ βοός πολλαχ. 2) Ἀγριολαχανικά

